

et Talent, som jeg anerkjender, at faae Opmerksomheden draget bort fra det, som er Sagens Kjerne, og ledet hen paa noget ganske Andet, nemlig paa, hvor vidt de Foranstaltninger, som den nuværende ærede Formand havde truffet, vare hensigtsmæssige, behagelige og nyttige eller ikke, Noget, som der her aldeles ikke er mindste Spørgsmaal om, Noget, som ikke i fjerneste Maade vedkommer Sagen. Naar de ærede Herrer finde, at der er blevet saa hyggeligt heroppe, saa kan jeg slet ikke have Noget derimod; jeg tilstaar, at jeg egentlig ikke har fundet, at der er blevet saa meget hyggeligt, navnlig finder jeg, at vore Bladser ere blevene altfor lidet hyggelige ved at være blevene skubbede sammen paa et overmaade lille Rum. Det finder jeg for mit Vedkommende uhyggeligt; men i andre Henseender er der maasse blevet hyggeligt. Men det er jo Noget, som ikke i fjerneste Maade vedkommer Sagen. Spørgsmaalet er her, om det er rigtigt, at ikke ubetydelige Udgifter saaledes afholdes uden nogenjombhelst Bevilling og uden nogenjombhelst Kontrol. Som sagt, jeg tror ikke, man kan holde det i Længden. Det erkjendte ogsaa den ærede Ordfører selv, og naar man, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) gjorde, har spurgt, hvorfor man da ikke tidligere er kommet med Forslag til saadant Noget, saa maa det dog bemærkes, at det er et Punkt, som mangfoldige Gange har været bragt paa Bane tidligere. Det har været bragt paa Bane i Forretningsudvalget og mange andre Steder; hvis jeg ikke husker feil, have Statsrevisorerne gjort deres Bemærkning derom, idet de nemlig have gjort opmærksom paa, at de ikke have nogen Udgang til at kontrollere disse Udgifter. Nu har man med Hensyn til Forslaget i dets nuværende Skikkelse sagt, at det led af den Mangel, at naar nu Rigsdagens Budget blev fastsat ved Finantsloven, som kom det vel ind under Statsrevisionens Prøvelse, men at der saa mødte en Hindring, idet nemlig da intet videre Skridt vilde kunne foretages, men man maatte blive staaende derved, fordi de Personer, som havde afholdt Udgifterne, intet Ansvar have, saa at man i alt Fald ikke kunde komme dem nærmere, man kunde, som haade den ærede Ordfører og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds med stor Styrke gjorde gjældende, ikke engang faae Formændene dømt. Jeg maa for det Første gjøre den Bemærkning, at netop jo mere man fremhæver, at de Mænd, der er Tale om, og som afholde Udgifterne, ere uansvarlige og uvammelige, og uuaelige, desto mere Opfordring er der jo dog til i Forveien saavidt muligt at fastsætte Bevillingerne, at søge at bringe Forholdet ind under Bevillings-Skikkelse, fordi man jo saa dog derigjennem vilde kunne faae en Mulighed for at faae givet en Norm for dette Forhold, som man kunde have en Slags moralisk Garanti for vilde blive overholdt, idet

man vel kunde stole paa, at Formændene ikke vilde overtræde Bevillingerne uden Nødvendighed. Men ganske affet deraf vil jeg bemærke, at naar Rigsdagens Budget saaledes kommer ind paa Finantsloven, vilde jo Noget blive ansvarlig for det, nemlig den ansvarlige Finantsminister, som har anvist Pengene; Ministeren blev jo ansvarlig for, at Udgifterne bleve anviste overensstemmende med Bevillingerne paa Finantsloven og Tilleggsbevillingsloven, akkurat som i andre Tilfælde. Der vilde altsaa blive en Mand, som var fuldkommen ansvarlig, nemlig Finantsministeren. I og for sig finder naturligvis det samme Forhold Sted nu, da man har en rund Sum, som er kalkulatorisk; til en vis Grad er Finantsministeren naturligvis nu ansvarlig for Udgifterne til Rigsdagen. Døføres der ikke paa Finantsloven nogen Udgift til Rigsdagen, kan Finantsministeren heller ikke anvise noget Beløb til Rigsdagen; det er han ansvarlig for. Jeg tror derfor, at den Bet, som det ærede Medlem her har antydnet, ikke i og for sig er urimelig eller urigtig, og naar det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) ansaa det for en væsentlig Indvending, at man derved vilde blive underkastet Kritik af Mænd, der maasse ikke engang vare Medlemmer af dette Thing, og at Forslaget var aldeles stridende mod det, at vi jo vare Herrer i vort eget Hus og deslige, saa er det aabndart Betragtninger, som ere overmaade svage, thi det er jo Noget, som Alle maa finde sig i, at blive underkastede Kritik af Andre. Regjeringsen kan heller ikke paa nogen Maade sige, at den er Herre i sit Hus, Kancelliet, men alle Reparationer og Forandringer, som foregaa med denne Bygning, maa ogsaa underkastes Bevilling og derefter følgende Kritik af Statsrevisionen om, hvorvidt Udgiften er stemmende med Bevillingen eller ikke, saa det kommer jo aldeles ikke i nogen Betragtning. Men, som sagt, dette Forslag, som det nu er, egner sig ikke til at vedtages, og det kan godt være, at det maasse heller ikke ganske giver den Bet, man endelig kommer til at gaa, men jeg tror, at det er en Fortjeneste ved Forslaget, som ogsaa den ærede Ordfører antydede, at det paany her henledes Opmerksomheden paa, at her er der Noget, der er, som det ikke burde være, og at her er Noget, som man ikke let i Tidens Længde vil kunne holde. Som sagt, den Bemyndigelse, jeg har faaet til at tage Forslaget tilbage, vil jeg ikke benytte endnu, da muligvis nogle af de andre ærede Medlemmer kunde have Noget at bemærke med Hensyn til dette Forslag, men jeg forbeholder mig, inden Forhandlingerne sluttes, at tage det tilbage.

J. A. Hansen: Jeg er et af de Medlemmer af Forretningsudvalget, som have været indad at forandre den Bestemmelse, der stadig har været gjældende for Folkethinget, at der vælges Formand og Viceformand for 4 Uger ad Gangen.